

potopa

kristina ohlssonová

≡ KNIHA ZLIN

Potopa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Kristina Ohlssonová
Potopa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FLEET

Kristina Ohlssonová

Potopa

potopa

kristina ohlssonová

V překladu Martiny Kašparové

☰ KNIHA ZLIN

Annice, jedné z těch úplně nejlepších

*Tento příběh je zcela smyšlený.
Veškerá případná podobnost se skutečností je čistě náhodná.*

Tři ztracení muži

DUBEN 2016

PRVNÍ MUŽ:
ZÁVĚŤ

Všechna ta rozhodnutí. Právě na ně musel během posledních měsíců svého života myslet ze všeho nejvíc. Všechny ty otázky, které zasluhovaly odpověď, všechny odpovědi, které následně vedly k rozhodnutí. Ohledně toho, jak chce žít, jak chce zemřít. A o jaká tajemství se podělí s ostatními a kolik si jich vezme s sebou do hrobu.

Zasloužila si to vědět. O tom byl pevně přesvědčen. O něco méně jistý si byl ovšem tím, jestli se to, co skrýval celé ty roky, skutečně potřebuje dozvědět, dokud je on stále naživu. Věřil, že jejich vztahu prospěje, když bude dál mlčet. Času bylo hrozně málo a on toho musel ještě tolik stihnout. Pokud bychom použili otřepanou frázi, bylo načase, aby zaplatil za staré hříchy.

A tak jednoho deštivého dubnového dopoledne usedl ke svému psacímu stolu a sepsal nejdůležitější dopis svého života. Každé slovo bylo třeba volit s nejvyšší pečlivostí, každou větu maximálně vypilovat. Když dopis dokončil, text si po sobě několikrát znovu přečetl, víckrát, než posléze dokázal spočítat. Nakonec byl spokojený. Vlastně ne spokojený, spíš smířený. Lepší už to nebude. Navíc se nikdy nedozví, jak zareaguje, až se dozví, co provedl. Unaveně vstal. Potřeboval si dát něco k obědu, odpočinout si, vyrazit na procházku. Potřeboval někam zmizet. Najednou ho však přepadla úzkost a neklid.

Posadil se.

Znovu, pomyslel si. Musím si ten dopis přečíst znovu.
A tak si ho přečetl.

Moje milovaná!

Od chvíle, kdy nám sdělili tu hroznou zprávu, uplynula nějaká doba. Zatímco čteš tenhle dopis, už tady nejsem. Den mé smrti byl stanoven a to datum známe oba dva. Je to neuvěřitelné – nedá se to nijak pochopit – že tu sedím, píšu tenhle dopis a zároveň vím, že mé dny jsou sečteny. Což samozřejmě byly vždycky, přestože si my lidé často lehkouzázně myslíme, že smrt se týká jen ostatních, rozhodně ne nás. Jako by snad mezi věčným životem a věčným odpočinkem existovala nějaká třetí možnost. Jako bychom mohli po libosti přicházet a zase odcházet bránou, která odděluje živé od mrtvých. Nemůžeme, to mi věř.

Možná si nic lepšího ani nezasloužím. Možná je dokonce spravedlivé, že si pro mě smrt přijde dřív, než bychom si my dva přáli. To proto píšu tenhle dopis. Protože se vážně obávám, že si smrt, která mě čeká, zasloužím.

Abys tomu rozuměla, před mnoha lety jsem udělal strašnou hloupost. Pamatuješ, jak se nám zrovna narodila dcera a já jsem se pořád ještě vypořádával s následky té autonehody? Samozřejmě si to pamatuješ, byla to příšerná doba. Jistě si vzpomínáš i na ty silné prášky, které jsem bral, a na to, jak jsme se smáli, že by dokázaly uspat i koně. Bůh je mi svědkem, že jsem je potřeboval, abych dokázal normálně fungovat a abych znovu získal ztracenou sílu a kontrolu nad vlastním tělem. Ale přesně jak jsi tehdy říkala: dokud jsem se nezbavil morfinu a bolesti nepominuly, nebyl jsem úplně při smyslech.

Jednou jedinkrát jsem se dopustil nedbalosti. Jen jednou. To ovšem stačilo, abych jinému člověku zničil život. Stalo se to v úterý. Došlo k následujícímu: Nasedl jsem do auta a rozjel se do Uppsaly, protože jsem se tam potřeboval sejít se svým šéfem kvůli plánované večeři. Přestože jsem byl na neschopence, přestože jsem se sotva hýbal. A přestože jsem kvůli všem těm práškům nebyl tak docela při

sobě. Tohle jsem si nikdy nedokázal odpustit. Ten večer jsem neměl řídit. Měl jsem jet vlakem. Ale neudělal jsem to.

A srazil jsem člověka.

Ano, čteš správně. Je to strašné a je zhola nemožné to vrátit. Ten zvuk, když ji to vymrštilo na kapotu, když hlavou narazila do čelního skla. A pak ten naprosto bizarní pohled, když za necelé tři vteřiny bezvládně ležela na silnici za autem. Vzpomínám si, že jsem zíral do zpětného zrcátka a nedokázal jsem pochopit, jak se tam ocitla.

Všechno ostatní jsem ale chápal až moc dobře.

Buď zůstanu na místě, přijmu zodpovědnost za to, co jsem udělal, a můj život bude v háji. Možná přijdu i o tebe a naše dítě. Nebo pojedu dál a budu předstírat, jako by se nic nestalo. Rozhlédl jsem se kolem, nikde nikdo. Žádní svědkové, jen ticho a klid. A tak jsem zvolil druhou možnost. Nechal jsem ji tam ležet. Myslel jsem, že takové rozhodnutí udělá člověk jen jednou a už ho nemůže změnit. Nepamatuji si, co se mi honilo hlavou, když se auto rozjelo, pravděpodobně nic. Jenže vina a stud se mi zažraly až do morku kostí a od té chvíle neuběhl jediný den, abych se netrápil se vzpomínkou na to, co jsem provedl. Pochopitelně se o tom psalo v novinách a já jsem potají sledoval, jak se to se ženou, kterou jsem srazil, vyvíjí. K mému velkému překvapení totiž přežila. I když – přežila... Všechno, čím kdy byla, se rozplynulo. Přesně to bohužel děláme – zachraňujeme lidi za každou cenu.

Teď jsi bezpochyby v pořádném šoku. Jistě mi vyčítáš zbabělost, ptáš se, na co jsem ksakru myslel. Sám na sebe, zněla by nejspíš stručná odpověď. A taky na tebe a naši dceru a později i na našeho syna. Takže jsem nic nepodnikl, až do doby před několika měsíci. Tehdy se všechno změnilo, jak sama dobře víš. Všechno se zhroutilo a já jsem se dozvěděl něco o své smrti, něco, co jsem nemohl ani tušit. Poté jsem se rozhodl, že je načase převzít zodpovědnost za to, co se kdysi vymklo kontrole. Odčinit svůj zločin.

A tak se o to teď snažím. Pokouším se to oběti vynahradit. Aspoň nakolik to jde. Obávám se ale, že při tom za sebou nevyhnutelně zanechám nějaké stopy. To proto píšu tenhle dopis – existuje, myslím, nebezpečí, že se v nehodě, kterou jsem zavinil, začne vrtat policie

a vypátrá mě. Až se to stane, zjistí, že jsem po smrti. Tak se o mém činu samozřejmě dozvědět nesmíš. Měla by ses to dozvědět přímo ode mě.

Srazil jsem mladou ženu a nechal jsem ji bez pomoci ležet na silnici. Podobné činy spáchala spousta lidí: zachovali se jako hajzlové a vyhnuli se veškeré zodpovědnosti. Já nechci, aby sis mě pamatovala takhle, jako někoho, kdo ujel z místa činu. Proto bych ti rád řekl, že jsem jiný než ostatní, kteří ujíždějí od nehod. Snažím se k zodpovědnosti postavit čelem, navzdory všem těm uplynulým rokům. Jak jednou napsal jeden spisovatel: Všechno napravím.

Mám strach, že víc udělat nemůžu.

Miluju tě nade všechno na světě.

DRUHÝ MUŽ:
DŮM

Ve stejnou chvíli, kdy muž, který věděl, kdy zemře, podepisoval své přiznání, stál jiný muž před domem připomínajícím spíš než dům nějaké tajemství a důkladně si ho prohlížel. Vzduch byl chladný a suchý, a když se muž nadechl, škrábalo ho v krku. Dubnové počasí se neustále měnilo. Tenhle dům bude dobrý. Moc dobrý. Postavily ho ruce tak diskrétní, že o jeho existenci téměř nikdo nevěděl. Téměř nikdo. To muži, který se obrátil k ženě po svém boku, bohatě stačilo.

„Mohl bych se podívat i dovnitř?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ odpověděla.

Muž se rozhlédl. Pozemek domu byl dost velký a na konci přecházel v menší pole. Za ním se rozprostíral les, kam jen oko dohlédlo.

Dokonalé, pomyslel si.

Žena odemkla vstupní dveře, otevřela a nechala ho vejít jako prvního.

„Ten dům postavili před necelými pěti lety. Není za tím žádná trestná činnost, ale hodně nám záleželo na tom, aby se o jeho existenci příliš nevědělo. Není napojený na obecní vodovod ani kanalizaci. Nechali jsme si tu vyvrtat vlastní studnu a používáme záchod se septikem, který si vyvážíme sami. Také elektřinu si obstaráváme sami. Máme tu vlastní síť a diesellový generátor.“

„Chápu,“ řekl muž, ale ve skutečnosti to nechápal ani trochu. Že mohou existovat místa jako tohle. Ohromilo ho to.

Navíc si připadal celkem naivně. Takhle se tedy člověk cítí, když přestane držet krok s dobou? Nebo je ten dům jednoduše produktem čím dál chladnější a odtažitější společnosti? Vždyť věděl, jací investoři za stavbou stojí, věděl, jakou mají minulost.

Při vstupu do domu sáhl na dveře. Byly masivnější než obyčejné dveře a zdálo se, že váží alespoň tunu.

Žena se tvářila spokojeně.

„Okna i dveře by měly odolat střelbě,“ vysvětlovala. „Skla jsou objednaná na zakázku od dodavatele z Německa a jsou tak pevná, že vydrží desítky ran kladivem nebo jinou zbraní.“

„To zní, jako byste mluvila o oknech v Oválné pracovně,“ poznamenal muž.

Jeho společnice se zasmála.

„Na Bílý dům jsme při navrhování tohoto bunkru vlastně mysleli. Řekla bych, že naše snaha přinesla ovoce.“

Muž nadzvedl obočí.

„Říkala jste bunkr?“ otázal se.

„Aby se nezapomínalo, že to není jen tak obyčejný dům.“

Ohromeně přecházel z jedné místnosti do druhé. Teď se mu zrychloval – ani v nejdivočejší fantazii si nedokázal představit, že by pro jeho problém existovalo tak snadné řešení. Dům byl dokonalý, nic víc a nic míň.

„Na jak dlouho bych si ho mohl pronajmout?“ zeptal se.

I přes veškerou snahu zněl jeho hlas ochraptěle.

„Bude volný minimálně půl roku. Stačilo by vám to?“

Nečekaně zrozpačitěl.

„Nevím,“ připustil. „Víte, já ten dům nepotřebuju hned, nejdřív ke konci jara. Až se moje dcera vrátí ze zahraničí.“

Žena mu položila ruku na rameno.

„Doslechla jsem se, co vás postihlo,“ řekla. „Je to příšerné.“

Jedním oknem dovnitř zasvítilo slunce. Bylo zřetelně vidět, jak tloušťka skla ovlivňuje intenzitu světla.

„Ano,“ potvrdil muž, který měl v úmyslu si dům pronajmout, „je to příšerné. Ale spíš pro mou dceru a její rodinu

než pro mě. Bylo by báječné, kdyby konečně našli nějaké útočiště. V zahraničí se přece nemůžou schovávat navěky.“

Žena se protáhla.

„Rozhodně se můžou ukrýt tady,“ řekla. „Tady je nikdo nenajde. Takže pokud se jejich situace nezmění, než se vrátí domů...“

„Nezmění.“

„... tak jsou tu vítání.“

Muž, který měl v úmyslu si dům pronajmout, se usmál.

„Výborně,“ prohlásil. „Výborně.“

TŘETÍ MUŽ:
PRÁZDNOTA

A pak tu byl ještě třetí muž. Muž, který ani necítil potřebu vyznat se ze svých hříchů, ani nehledal útočiště pro někoho blízkého. Muž, který toho ztratil tolik, že už se sám sobě nepodobal.

Seděl ve své kanceláři a mlčky se díval do zdi. Zůstal netečný, i když kolem dveří procházel jeho šéf a zastavil se uprostřed kroku.

„Tak přece jen jsi tu,“ řekl. „Myslel jsem, že máš volno.“

Tón jeho hlasu prozrazoval, že z toho, co vidí, nemá právě radost. A „volno“ nebylo v téhle souvislosti úplně to správné slovo.

„Musel jsem dořešit pár věcí.“

Šéf neodcházel.

„Víš, já jsem si všiml, že na tom nejsi zrovna nejlíp,“ začal.

Zněl citlivě, odhodlaný konat dobro.

„To je v pohodě, jenom jsem nechtěl být pořád doma.“

Šéf si rozpačitě odkašlal.

„Potřebuješ pauzu, momentálně nám tu nejsi moc k užítku.“

„Cože?“

Jeho nadřizený vypadal znepokojeně. Víc než znepokojeně.

„Nemůžeš na všechny kvůli každé maličkosti pořád tak vyjíždět,“ řekl tiše. „Tvůj přístup, tvoje nevyrovnanost, takhle to dál nejde. To proto jsme ti nechali napsat neschopenku.“

Rozhostilo se ticho.

A bylo to venku. To, nač čekal tak dlouho. Nebyl tu vítaný, nesměl tu zůstat.

„Vypadni!“ zařval. „Vypadni. Nechci bejt na nějaký debilní neschopence.“

Šéf o krok ucouvl, ale jen o jeden.

„Chci, abys odešel ještě dnes,“ nařídil mu. „Dal jsem ti víc šancí, než si zasloužíš.“

Vzdálil se váhavými kroky.

Teď ho nechají na pokoji, to věděl. Žádný blbec se neodvážil přiblížit k truchlícímu muži, navíc k muži, který je hluboce raněný. Nikdo z kamarádů, nikdo z kolegů. Protože nevědí, co říct. Nijak je z toho nevinil; i jemu samotnému dělalo potíže pojmenovat to, čím si teď procházel. Jak složité to tím pádem muselo být pro ostatní?

Hodiny ubíhaly až příliš pomalu. Zůstal sedět a dál zíral do zdi. Přesně tak to vypadalo, když přemýšlel. Šéf ho požádal, ať odejde tentýž den, ale přesnou hodinu neudal. V hlavě se mu začala rodit myšlenka, kterou si chtěl v klidu rozpracovat. Spoustu toho zanedbal, ale tohle prostě musí udělat správně. Nejen kvůli sobě, i kvůli spoustě jiných lidí. Kvůli všem těm, kdo si nedokázali sami zjednat spravedlnost, všem těm, kteří zůstali opuštění.

Čas teď pro něj představoval něco, čeho měl zároveň moc i příliš málo. Dnes na něj toho bylo moc. Nakonec ale nastal večer a čas jít domů. Domů za tím, čemu se říkalo život, za tím, co mu připadalo tak prázdné, tak opuštěné.

Úplně napravit už to nepůjde, pomyslel si. Ale můžu to zlepšit.

Potom se zvedl a z kanceláře odešel.

VÝSLECH ALEXE RECHTA
6. ZÁŘÍ 2016

Přítomní: vyslýchající 1 (V1), vyslýchající 2 (V2), kriminální komisař Alex Recht (Recht)

V1: Díky, že jste si na nás dnes udělal čas. Jak jsme pochopili, chystáte se zítra na pohřeb.

Recht: Ano, to souhlasí.

V2: Asi to pro vás není lehké.

Recht: Popravdě řečeno mi to přijde strašné.

V2: Chybí vám?
(ticho)

V1: Víme, že vy a Fredrika... Takže pokud o ní nejste schopný mluvit, budeme to muset zkusit vyřešit nějak jinak. Chápeme, že jste teď pod tlakem, ale i tak to s vámi musíme probrat. Jednoho z vašich kolegů obvinili ze zločinu, a tak teď potřebujeme mluvit s někým, kdo u toho byl od samého začátku.

Recht: V tom případě si budete muset najít někoho jiného. Protože já jsem u toho od začátku nebyl. Nikdo z nás.

V2: Jak to myslíte?

Recht: Tak, že jsme byli slepí k tomu, o co v tom případě vlastně šlo. Výrazně by nám totiž usnadnilo práci, pokud bychom pochopili jisté základní okolnosti.

Například kolik obětí můžeme celkem očekávat
a v jakém pořadí ti lidé přijdou o život.

(ticho)

V1: Dobře. Tak začněme tímhle. Kdo byl vrahovou první
obětí?

(ticho)

Recht: Muž jako my ostatní.

V2: Co prosím?

Recht: Řekl jsem muž jako my ostatní. Muž, který nebyl
více než jen člověk.

Sobota

K první ohavné vraždě došlo uprostřed léta, které se posléze mělo stát nejdelším létem ze všech. Celé to začalo jednou v sobotu, v podivný víkendový den, jenž mohl proběhnout jako kterýkoli jiný, ale nakonec se z něj stal den, který od základu změnil životy bezpočtu lidí. Jedním z těch lidí byl i Henry Lindgren. Zatím o tom ale neměl ani tušení.

Bylo tři čtvrtě na devět večer, když si Henry vyšel z bytu koupit noviny. Takové ty se spoustou křížovek. V televizi nic kloudného nedávali a Henrymu se dobře spalo, když si předtím, než zhasl lampičku u postele, vyluštil nějakou křížovku. Kdyby věděl, co ho bude ten krátký večerní výlet stát, noviny by klidně oželel.

Pršelo, navíc bylo trochu chladno. A tak si Henry oblékl podzimní bundu, která mu visela v předsíni už takřka rok (zima byla mírná, jaro studené a začátek léta chladnější), a připravil si deštník. Měl namířeno jen na roh do trafiky, takže ve špatném počasí nemusel chodit daleko. Což bylo štěstí. Když vyšel z domu, vítr mu cloumal deštníkem a Henry měl brzy promočené kalhoty. Rozrazil dveře do obchodu a zvonek nad nimi zacinkal.

„To je mi pěkný léto,“ ulevil si majitel trafiky Amir.

„Mohlo by být i hůř,“ opáčil Henry, jemně se líbilo, že je léto toho roku slunečné i deštivé.

Zaplatil za noviny a vyšel ven.

Zničehonic se před ním zjevil stín. Nepříliš velký, nepřítis vysoký, ale i tak mu zcela očividně překážel v cestě. Henry se zastavil a snažil se zaostřit na toho, kdo se mu snažil zabránit projít.

„Potřebuju pomoct se psem,“ ozval se muž.

Henry se rozhlédl. Žádného psa poblíž nebylo vidět.

„Aha,“ řekl.

Muž přistoupil o krok blíž.

„Můj pes potřebuje pomoc,“ zopakoval. „Není mu dobře. Mohl byste mi pomoct vynést ho nahoru po jezdicích schodech?“

Na tomto místě se možná Henrymu měla v hlavě rozblíkat výstražná kontrolka, ale nerozblíkala. Usoudil, že muž je pod vlivem nějakých drog a o psovi a jezdicích schodech jen blouzní.

„Promiňte, ale s tím vám asi nepomůžu,“ řekl a pokusil se muže obejít.

Což se mu taky povedlo. Spěchal ke svému domu, u vchodu namačkal čtyřmístný kód. Otřepal vodu z deštníku a složil ho. Až příliš pozdě zjistil, že muž za ním proklouzl dovnitř. Dveře se za oběma zavřely.

Sakra. To nevypadalo dobře. Henry Lindgren byl ovšem rozvážný. Rozhodl se nepropadat panice. To četl tolikrát, že by to ani nedokázal spočítat. Člověk nesmí při střetu s nevyčitatelnými jedinci za žádnou cenu zpanikařit.

Na výtah se čekat neodvažoval, a tak se vydal po schodech. Henry bydlel v nejvyšším patře a kolena mu začala protestovat už v tom prvním. Muž zůstal podle všeho dole. Henry za sebou neslyšel žádné kroky. Když míjel druhé patro, ztěžka oddechoval. Pomalu ztrácel energii i pozornost. Ze všech sil se snažil pokračovat v chůzi a zároveň se ujišťoval, že ho muž nepronásleduje. To ho zaměstnalo natolik, že si nevšiml, jak se dává do pohybu výtah a rází si cestu do horních pater.

Když Henry došel ke dveřím svého bytu, div se nerozplakal. Spěchal, aby odemkl a otevřel. V tu chvíli v jeho patře zastavil

výtah. Pak se všechno seběhlo tak neuvěřitelně rychle, že nezbyvá než staršímu člověku jako Henry prominout, že nestihl zareagovat. Jako by mu ten muž vletěl do bytu. Přibouchl dveře a zamkl je. Henry stál nehybně v předsíni a z deštníku kapala voda.

Tehdy muž pronesl slova, která všechno změnila, a dost možná i vysvětlila:

„Na psa kašleme. Ale mám dceru a chci, abys na ni dal pozor. Pochop, udělal jsem strašnou chybu. Nechal jsem ji ve vlaku, spala, když jsem si odskočil. Jen na pár minut, ale i to stačilo. Teď stojím na perónu a holčička je ve vlaku sama. Můžeš na ni dát pozor?“

Henry pomalu zavrtěl hlavou a cítil, jak se mu zmenšuje zorné pole.

Šok ho ochromil a Henry doslova oněměl. Nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo. Chtěl jenom vědět, proč se teď u něho objevil tenhle muž, aby mu připomněl jeho největší životní selhání.

Můžeš na ni dát pozor?

Myslel jsem, že ano. Myslel jsem, že na ni můžu dát pozor.

„Co chceš?“ zašeptal Henry.

Hlas měl chraplavý a napjatý. Byl vyděšený.

Byl strachy bez sebe.

Muž neodpověděl. Místo toho praštil Henryho do krku tak silně, až se Henrymu zatmělo před očima a podlomila se mu kolena. Sesunul se na podlahu, nemohl mluvit ani polknout a jen mlhavě si uvědomoval, co se děje. Hlavou se mu jako povodeň valily neuspořádané myšlenky. Bylo jich tolik, že se prakticky nedaly zachytit. Proměnily se v teplý proud energie, který se mu rozléval po těle, zatímco vnímal, jak ho muž popadl za vlasy na zátylku a předklonil mu hlavu. Několik izolovaných myšlenek stihlo Henrymu problesknout vědomím, osvobodit se a přitáhnout na sebe pozornost. Překvapivě si nepomyslel: „Proč já?“ Ne, tuhle otázku už přece zodpověděl jeho vrah a Henry mu za to byl vděčný. Co ovšem

nechápal, byla mužova potřeba vyměřit mu trest. Neuběhl jediný den, aby se Henry za to, co udělal, a jaké to mělo následky, neproklínal.

Henry Lindgren nebyl víc než jen člověk. A to patrně nestačilo.

Oheň v kachlových kamnech plápolal příliš divoce. Malin si to uvědomovala, přesto nic nepodnikla. Ne hned. Byla otupělá a zároveň rozcitlivělá, nervy měla nadranc a její schopnost čelit krizi nikdy nebyla horší. Panika jí ničila tělo mnoha různými způsoby. Ovládala její mozek i myšlení. A ještě není konec, uvědomovala si Malin. Panika se stala běžnou součástí všedního dne.

Malin seděla u kamen a sledovala, jak plameny šlehaají ven. Jako žlutočervená monstra, která chvatně olizují bílé kachlíky na vnější straně kamen a stejně hbitě se vždycky zase stáhnou. Malin zůstávala netečná, dokud za sebou neuslyšela synův hlas.

„Mami, vždyť hoří! Hoří!“

Pospíšila si ke kamnům a zavřela dvířka. Oheň brzy vyhasne. Stejně jako všechno ostatní.

Syn jí ovinul paže kolem boků.

„Já se tak hrozně nudím, mami.“

Malin se pohybovala po místnosti a synka vlekla za sebou. Vlastně na to byl už moc velký, ale byla to taková hra, kterou zbožňoval, když byl mladší. Věšet se jí při chůzi na nohy.

„Neptal ses Hedvig, co se chystá dělat?“ napadlo ji. „Možná vymyslí nějakou zábavu.“

Nevěděla, kolik je hodin, hádala, že by děti měly jít brzy do postele. Jenže všechny tyhle rutinní činnosti – jako třeba

ukládání ke spánku – bylo neskutečně těžké udržovat v chodu. Pravidla, která po léta tak úzkostlivě dodržovali, byla zapomenuta. Nebo spíš zavržena. Spousta věcí z jejich starého života teď nehrála vůbec žádnou roli.

Jak jinak, když byli neustále vyžděšení.

Syn se jí pustil a celý nešťastný se svezl na zem.

„Hedvig si nechce hrát,“ řekl. „Chce si číst.“ Snad jí ty knížky nikdy nedojdou. Malin nevěděla, co by si její dcera v tom případě počala. To knížky pomáhaly Hedvig zůstat vyrovnaná. Bez nich by se z ní stalo to, co z její maminky. Troska.

„Napadlo mě, že něco upeču,“ oznámila synovi. „Nechčeš mi pomoci?“

Vlastně o jeho pomoc nestála. Chtěla být sama, hodinu, čtvrt hodiny, minutu. Ale to se jí nikdy nepoštěstilo. Děti byly pořád u ní, kolem ní, na ní. V jakoukoli část dne.

Syn se rozzářil a vstal ze země. Při pečení pomáhal rád.

„Skořicové šneky,“ navrhl.

„Dneska ne, Maxi,“ řekla Malin. „Dneska upečeme čajové sušenky.“

Kdy naposledy dělali skořicové šneky? Minulý týden? Nebo ten předminulý? Malin netušila, ale podle ní to bylo v návaznosti na poslední dodávku jídla. Dny jí splývaly, všední den už se nedal odlišit od víkendu. Na začátku se o to snažila, ale teď to bylo těžší. Otec dětí jí s tím odmítal pomáhat. Téměř jako by se divil, o co se Malin vlastně snaží, proč se vůbec stará. Přitom mu to vysvětlovala tolikrát. A pokaždé viděla, jak se jí i dětem čím dál tím víc vzdaluje.

Rutina.

Nepotřebují právě tu ze všeho nejvíc?

Rutina.

Alfa a omega řešení krize, přesně něco takového teď potřebují.

Copak je to sakra tak těžké pochopit?

Přesunuli se do kuchyně. Malin vyndala z lednice droždí, mléko a máslo, syn se zatím potýkal s balením mouky.

„Opatrně s tím plným sáčkem,“ varovala ho Malin.

„Vždyť já vím,“ odvětil Max.

Malin dala rozpustit máslo, přilila do něj mléko a směs ohřála. Max do mísy na těsto rozdrobil droždí.

„Můžu to tam nalít?“ zeptal se.

Malin přikývla a syn zkropil droždí mlékem. Malin vše promíchala metličkou, droždí se pomalu rozpouštělo a dodalo tekutině béžový odstín.

„A teď špetku soli,“ řekla.

Max doběhl pro slánku. Malin vzhledla od mísy s těstem a podívala se z kuchyňského okna. Pršelo. Tolik, že déšť připomínal spíš jakousi mlhu. Malin si našťavaně ověřila, že stromy jsou zelené a keříky nejbliž oknu hustě obsypané bobulemi. Trávník dlouho nikdo nesekal a plot se nakláněl na stranu. Malin zachvátil smutek a prudce zalapala po dechu. Když vydechovala, vzlykla.

„Co se děje, mami?“

Synův bleďý obličej vypadal napjatě a zneklidněně. Občas uvažovala, kolik toho její syn chápe, jak moc trpí.

„Nic,“ řekla. „Jsem jen trochu unavená.“

Max sledoval její pohled a uviděl to, co viděla ona. Zahradu a pusté pole. Ovocné stromy a klid. Prázdnotu. A v dálce les, díky němuž byli neviditelní.

„Chtěl bych jít ven,“ zašeptal.

„Já vím, chlapče,“ řekla Malin. „To já taky.“

Pondělí

Půda kolem obrovské vily Malcolma Benkeho byla vším tím deštěm změkklá. Pod obutýma nohama přecházejícíma po pozemku sem a zase tam se ohýbala stébla trávy. U plotu už se shromáždili zvědaví přihlížející a natahovali krky, aby jim neuniklo nic, co by mohlo náhlý zájem policie o vilu vysvětlit. „Stalo se tady něco? Umřel?“ zajímal se mladík se skateboardem v podpaží.

Kriminální komisař Torbjörn Ross si ho mlčky prohlížel a přemýšlel, jak mu má odpovědět. Skateboard neviděl už dávno – vážně na něm ještě někdo jezdí?

„Postarej se, ať odsud vypadnou,“ nařídil jednomu z kolegů a ukázal na nezvané diváky.

Těžkými kroky zamířil k domu. Poslední roky se na Torbjörnu Rossovi dost podepsaly, přiměly ho dokonce k úvahám o konci policejní kariéry. Problém ale byl, že to by potěšilo až moc jeho kolegů. Ty, kteří se nemohli dočkat, až se ho zbaví, a kteří ho považovali za duševně nevyrovnaného. Ross zavrtil hlavou. Proč mají jistí lidé potřebu zaměňovat obyčejný smysl pro pořádek a vytrvalost za duševní nemoc?

„Torbjörne!“

Ten hlas ho dostihl na prahu Benkeho domu. Nemusel se otáčet, aby zjistil, kdo ho volá. Margareta Berlinová.

„Co tady děláš?“ zeptala se.

„Na to bych se měl zeptat spíš já tebe,“ opáčil.

Berlinová si povzdechla.

„Tenhle případ dostane Recht,“ sdělila mu.

„Nejsem si jistý, jak to vysvětluje tvou přítomnost,“ řekl Torbjörn Ross klidně.

„Prostě jsem vyrazila do terénu,“ odbyla ho Berlinová.

Tentokrát byl s povzdechem na řadě Ross. Že zrovna Berlinová musela být ten typ šéfové, která chce pěšákům ukázat, že je jednou z nich, že i šéf si může ušpinit ruce. K čertu s takovým podlézáním, Ross chtěl upřímnost. S tou se ale setkával velmi zřídka, což ho naučilo, že něco takového v podstatě není k mání.

„Myslel jsem, že Rechtův tým už neexistuje,“ řekl. „Myslel jsem, že taková speciální řešení k našemu novému uspořádání nepatří.“

Z posledních slov jeho věty číselo opovržení. K našemu novému uspořádání. Které všichni ze srdce nenáviděli. Největší reorganizace švédské policie všech dob. Tak špatně provedená, tak chatrná. Alespoň podle Rosse.

„Alexův tým se dlouhodobě osvědčuje jako velmi úspěšný koncept,“ řekla Berlinová, která už Rechta zjevně nechtěla nazývat Rechem, ale Alexem. „Proto jsme ho zachovali.“

Ross zavrtěl hlavou. Za Rechtův takzvaný úspěšný koncept by nedal ani zlámanou grešli. Jako tehdy, když Recht vedl vyšetřování vraždy jedné dívky, kterou po mnoha letech pohřešování našli mrtvou. Bez Rosse by si tenkrát neporadil. Pokud si někdo u policie zasloužil povýšení, byl to on, ne Recht.

„Ale teď vážně.“ Berlinová vzala Rosse za paži. „Jeď zpátky na služebnu. Úplně přesně nevím, jak tahle situace vznikla, ale pochopitelně mě mrzí, že jsi sem jel zbytečně.“

Zadíval se jí přímo do očí a měl co dělat, aby se neusmál, když viděl, co se jí v nich zračilo. Jeho šéfová se ho bála. Pokud by odmítl z místa odjet, nevěděla by, co si počít.

Ross zaostřil na bod za Berlinovou a uvažoval. Berlinová nechápe, proč se Ross vydal do Nacky. Dost jí toho uniká. A u toho může klidně zůstat.

„Torbjörne?“ ozvala se Berlinová.

„Už mizím,“ řekl.

Bylo poznat, že se jí ulevilo. Nechápala, že ji svým odchodem vlastně potrestal. To on a nikdo jiný znal pravdu o zločinu, který bude Recht vyšetřovat. Dobře jim tak. Tentokrát se budou muset obejít bez jeho pomoci. Dokud nedostanou rozum a nepoprosí ho o radu.

Torbjörn Ross šel zpátky k autu. Vyzvedáváním služebního auta čas neztrácel, přijel svým soukromým saabem. Otočil klíčkem v zapalování a přitom se letmo podíval na svou šéfovou.

Na nebi nad Berlinovou visely temné mraky.

Pokud by byl jen o něco méně zkušený řidič, určitě by při setkání s protijedoucím saabem sjel z cesty. Hnědé auto se po silnici řítilo jako dělová koule, mnohem vyšší než největší povolenou rychlostí. A nebezpečně blízko středové čáře. Když se kriminální komisař Alex Recht a saab potkali v zatáčce, Alex jen taktak ovládl nutkání strhnout volant na druhou stranu, čímž by skončil v příkopě.

„Zatracenej idiot,“ zamumlal.

Na to, aby vynakládal energii na honbu za pirátem silnic, ale neměl čas. Když mu Berlinová volala, zněla vystresovaně.

„Chci, aby sis to vzal na starost ty s Fredrikou,“ řekla a vzápětí dodala: „Okamžitě, Alexi.“

Samozřejmě. Alex nebyl z těch, kdo říkají ne. Ovšem ani ne tak z oddanosti ke své šéfové, jako spíš z oddanosti ke svému poslání. To by si měla sakra uvědomit. Berlinová byla pohroma stejného druhu jako Černobyl. Pěkně nepříjemná ženská. To si o ní myslel od chvíle, kdy se ukázalo, že podnikala věci za jeho zády a zpochybnila jeho pracovní způsobilost po Lenině smrti. Coby personální ředitelka dělala jeden přešlap za druhým a spousta lidí ji považovala za slova v porcelánu. Všechny pak velmi překvapilo, když se před několika lety nejen ucházela o pozici ve vedení, ale navíc ji i získala. Alex si myslel, že tím to skončí, že výš se Berlinová u policie nedostane.

Jak byl naivní.

Když ale povinnost volá, všechno tohle musí jít stranou. Za necelou hodinu po telefonátu Berlinové byl na místě. Všiml si obrovské vily, drahých aut u vjezdu. Potom se vydal k domu. Natáhl si povinné ochranné oblečení a vešel dovnitř.

Oběť, muž jménem Malcolm Benke, seděla v koženém křesle a prázdný pohled upírala k ohni, který ovšem vyhasl před mnoha hodinami. Muže tu ráno objevila uklízečka, jež k němu docházela každé pondělí. Už ji stihli vyslechnout a Alexovi se nezdálo, že by mohla být pro vyšetřování nějak zvláště užitečná. Kolem tiše kroužili policejní technici. Benkeho domov – obrovská vila na nádherném místě u moře v Nackce – se hemžil lidmi. Lidmi, se kterými se Benke nikdy nepotkal a kteří sem nepřišli kvůli ničemu jinému než vyšetřit zločin, jenž na něm byl spáchán.

Alex si dřepel před zesnulého a zkoumal krvavé skvrny na jeho košili. Malcolma Benkeho střelili do hrudníku. Kulka prošla tělem a opěradlem křesla a potom se zavrtala do stěny.

Jak někoho sakra můžou zastřelit v jeho oblíbeném pohodlném křesle před krbem? pomyslel si Alex.

Po nějakém souboji nebylo v pokoji na první pohled ani stopy. Z toho se dalo lehce vyvodit, že se znali, Benke a jeho vrah. Nebo vrahova návštěva překvapila Benkeho tak, že ho ani neslyšel přicházet. Pokud chtěl člověk pracovat jako policista, musel si v tomhle tápání vyloženě libovat. Nesměl příliš rychle vyvozovat závěry ani být příliš rozčarovaný z toho, co všechno neví.

„Ta kulka do něj udělala pořádnou díru,“ poznamenala soudní lékařka Renata Rashidová, stojící vedle mrtvolky.

Opatrně odhrnula košili, aby byla rána vidět.

Alex se ušklíbl.

„Pěkně pitomá smrt,“ řekl.

Ale vlastně to tak nemyslel. Naopak – proti způsobu, jak muž zemřel, téměř nic nenamítal. Jediná rána do krku nebo hrudníku byla ve srovnání s tím, jak musela tenhle svět opustit

řada jiných, doslova splněný sen. Alex měl ovšem značné výhrady vůči místu, kde byl muž nucen zemřít. Vždycky ho neuvěřitelně rozčílilo, když byli lidé vystaveni zločinům ve vlastní domácnosti. Tam, kde měli právo cítit se ze všeho nejbezpečněji.

„Žádná jiná viditelná zranění podle všeho nemá,“ řekla Renata. „Ale pochopitelně to nevíme jistě, dokud neproběhne pitva.“

Alex se muži pozorně zadíval do obličeje. Vypadal tak klidně. Možná se mu ale ve tváři zračila jen odevzdanost. V minulosti Alex viděl obličeje, které v okamžiku smrti ztuhly hrůzou. Nebyl to moc hezký pohled.

Malcolm Benke měl na sobě košili, kalhoty a bačkory. Přes opěradlo křesla viselo sako. Podle evidence obyvatel mu bylo sedmdesát dva let a žil sám. Se ženou se rozvedl před deseti lety. Měli spolu dvě děti, ale žilo už pouze jedno z nich. Dcera zemřela, když jí bylo třicet, půl roku před rozvodem rodičů. Ze zběžné rešerše na internetu vyplynulo, že Malcolm Benke byl úspěšný stavební investor, zapojený do celé řady nechvalně známých projektů ve Stockholmu.

Po Alexově boku se objevil mladý kolega. Alex se zastyděl, protože si nevzpomínal, jak se mladík jmenuje. Do jeho pracovního týmu nepatřil, vyslali ho coby posilu. Na první pohled na něm byla znát pulzující horlivost, bublající adrenalin.

Kdysi dávno jsem byl jako ty, pomyslel si Alex. Kdysi dávno mi taky připadalo vzrušující, když lidé umírali.

„Tak co myslíš?“ zeptal se mladík.

„Nic,“ odvětil Alex.

„Že by nespokojený zákazník, který si chtěl vyrovnat účty?“

Alex zůstal na kolegu zírat.

„Takhle by sis došlápnul na najatého developera? Že bys ho zastřelil?“

Mladík zčervenál.

„Musíme se odvážit popustit uzdu fantazii,“ zamumlal.

Potom ukázal bradou na mrtvolu.

„Byl to buzík?“ zeptal se.

Alex posmutněl. Buzík. Najde v sobě sílu poznamenat, že takové věci se neříkají? Najde v sobě sílu postavit se do role toho ostrřílenějšího a vyžadovat základní slušnost? Kdo ví, co z kolegy vyleze příště – možná přijde s něčím rasistickým a Renata Rashidová vyletí z kůže. Renata měla za muže Iráčana a o tom, jaké to je působit odlišně, věděla první poslední. Alex potlačil povzdech. Byly dny, kdy vážně pochyboval, že by nějaké domlouvání mohlo změnit svět. Právě k nim nejspíš, navzdory všemu, patřil i tenhle.

„Proč si myslíš, že byl homosexuál?“ zeptal se a doufal, že jeho vlastní výběr slov a tón hlasu inspirují kolegu k novému a správnějšímu uvažování.

„Koukni na jeho ruce,“ řekl mladík.

„Ruce?“

„Ty prstýnky. Na heteráka má nezvykle moc šperků. A není tenhle prstýnek dámský?“

Alex sraštil čelo. Celkem napočítal tři prsteny. Jeden obyčejný pečetní prsten a jeden prsten svobodných zednářů. A potom ten, který jeho kolega označil za dámský. Benke ho měl na levém malíčku. Zlatý prstýnek zdobený něčím, co byl podle Alexe diamant. Proti své vůli musel uznat, že prsten skutečně vypadá jako šperk navržený pro ženu. Což ovšem neznamenalo, že se s ním na prstu nemůže cítit pěkně i muž.

Ale ne tenhle muž, pomyslel si Alex zasmušile.

Z Malcolma Benkeho a jeho domova vyzařovalo cosi vyloženě maskulinního. A ten prsten byl každopádně příliš malý, dokonce i na jeho malíček.

„Mohli bychom se na něj podívat?“ otázal se Alex Renaty a ukázal na prsten s diamantem.

To šlo zařídit rychle.

Alex si podržel prstýnek před obličejem a zkoumal ho ve světle stropního lustru. Pod těmi zpropadenými povinnými gumovými rukavicemi ho svědila kůže.

„Je na něm něco vyrytého,“ prohlásil kolega, který u Alexe seděl tak blízko, že se ho skoro dotýkal.

Navždy spolu. Beata a Richard

„Beata,“ zopakoval Alex.

„Nejmenovala se tak jeho dcera?“ vzpomněl si kolega.

„Jo,“ odpověděl Alex.

Prsten vhodil do průhledného sáčku na důkazy a podal ho kolegovi.

Pokud je to snubní prsten dcery Malcolma Benkeho, proč ho má na malíčku on?

Nebylo tohle to nejmizernější léto všech dob? Podle Fredriky Bergmanové ano. Dlouho se ze všech sil pokoušela v paměti vypátrat nějaké, které probíhalo hůř. Marně. Dokázala si vybavit léta, jež v ní vyvolávala úzkost – kdo by to nedokázal? –, tomuhle se ovšem žádné z nich nepodobalo.

Já už nechci.

Jak to, že byla tahle fráze přijatelná pouze z úst dítěte, nikoli dospělého? Občas, když si Fredrika dovolila padat volným pádem, nejčastěji za noci, kdy se spánek ne a ne dostavit, myslela na to, jak bývalo všechno snadné, dokud byla dítě. O ničem nebyla tehdy víc přesvědčená než o tom, že možné je úplně všechno.

Jako by jí ten pocit a iluze chyběly.

Nedávno oslavila čtyřicítku a věděla až moc dobře, kolik z toho všeho, co si člověk přeje, se nestane. Nikdy.

Vzít si dovolenou dřív byl Spencerův nápad. Přišel s tím za ní už v lednu, dlouho předtím, než se rozpisovými dovolenými zaplnily jmény a termíny, dlouho předtím, než se jim život rozpadl na kousíčky. Dopadlo to tak, že si prosadil svou. Jeli do Itálie, pronajali si dům v Toskánsku. Zbytek dovolené, to málo, co z ní zůstalo, strávili ve městě, obklopení betonem a ocelí. Když nastal čas, aby se Fredrika a Spencer zase vrátili do práce, děti mohly zůstat na chatě u babičky a dědečka. To Fredriku uklidňovalo: mohla pracovat a děti zároveň zažily léto, jaké si zasloužily.

„Proč musíte pracovat, když se věci mají takhle?“ nechápala Fredričina matka. „Proč si radši nevezmete volno a nejste spolu?“

Když se věci mají takhle.

I tak se dala popsat realita všedního dne, v níž vyhasla téměř veškerá radost ze života.

„Spencer nechce,“ řekla Fredrika.

Mohla to podat srozumitelněji. Mohla říct, že Spencer *dopravdy* nechce mít dovolenou celé léto.

„A proč, sakra?“ vyjel na ni, když na to zavedla řeč. „Abychom tu donekonečna vysedávali a zírali na sebe do úmoru? Na to zapomeň.“

Jeho vztek ji rozesmál a následně rozplakal. Ale to už byla na cestě z bytu nakoupit, sama.

Alex Recht jí zavolal, když jela autem na zkoušku. Hra na violoncello, kterou se kdysi v minulosti plánovala živit, pro ni začala být důležitější než kdy dřív. Hudba jí byla útočištěm, prostředkem, jak ventilovat své pocity.

„Haló, tady Fredrika.“

„Tady Alex. Jak rychle se zvládneš dostat do Nacky?“

Fredrika si povzddechla.

„Můžu tam být zítra ráno.“

„Co takhle za půl hodiny?“

„Mám volno, Alexi.“

Spencer válku o letní plány nevyhrál úplně. Několik volných dní si Fredrika propašovala do kalendáře i v červenci. Dní, kdy nešla do práce a udělala si čas na přemýšlení, na hraní. A – jako právě dnes – dokonce i čas na schůzku, kterou nešlo odložit.

„Dneska možná jo,“ řekl Alex. „Ale zítra a spoustu následujících dní budeš muset vyšetřovat vraždu.“

Fredrika neodpověděla.

„Potřebuju tě,“ naléhal její šéf.

A to stačilo, aby obrátila auto a rozjela se do Nacky. Svou soukromou schůzku stihne taky, vždyť do ní zbývá ještě ně-

kolik hodin. Hraní bude muset počkat. Alex jí zavolal jménem mrtvých. Takový telefonát nemohla jen tak přejít.

Dům působil velmi nezvykle, jako novodobý strašidelný zámek. Pokud by se jednalo o kreslený film pro děti, krášíly by jej pavučiny, špína a tu a tam by byla rozbitá okenní tabulka. Ve skutečnosti byla budova dobře udržovaná, ale bez duše. Fredrika za sebou zabouchla dveře auta a vydala se k dokořán otevřenému vchodu. Jeden z kolegů ji vybavil ochranným oblečením a celou řadou pokynů, teprve pak ji vpustili do domu, který přestal být soukromým domovem jednoho muže a proměnil se v místo činu, kde bylo třeba zajistit každou stopu po pachateli a eliminovat falešné stopy policistů a záchranářů.

Fredrika si nasadila igelitové návleky na boty a přemýšlela, jak jednoduše lze přepnout z volna do pracovního procesu. A i když ta změna nebyla zrovna příjemná, jakmile se ponořila do své profese, všechny špatné myšlenky dočasně zmizely.

Alexe našla v místnosti, kde v křesle ochable seděla oběť. Ve velkém obývacím pokoji se sedací soupravou proti televizi. Malcolm Benke se však před smrtí na televizi nedíval. Z křesla sledoval oheň v krbu. Tak to teď alespoň vypadalo.

„Je to někdo, koho známe z dřívějšíka?“ oslovila Fredrika Alexe.

Tím měla na mysli, jestli se nejednalo o nějakého zločince, na kterého už policie narazila. Fredrika si prohlížela mužovy stříbrošedé vlasy, přátelský obličej.

Vítám tě tu, jako by chtěl zašeptat.

„Ne,“ odpověděl Alex. „Nevypadá to.“

To pochopitelně moc neznamenalo a věděli to oba dva. Benke klidně mohl být zločinec, aniž by o tom policie věděla, mohl patřit k těm, kteří ještě neskončili za mřížemi. A těch bylo tolik, až z toho vstávaly vlasy hrůzou.

Fredrika se rozhlédla kolem sebe. Z vybavení Benkeho domu čísela důstojnost a vytříbený vkus. Všechno v jeho

domácnosti se zdálo drahé a pečlivě vybrané, jako v nějakém luxusním hotelu nebo něčem podobném. Benkeho dům nebyl domovem v nějakém vřelejším významu toho slova, byl pouze místem, kde se zdržoval častěji než jinde.

„Půjdu si to tu obejít,“ oznámila Fredrika.

Alex neodpověděl, plně ho zaměstnával hovor s jedním z techniků.

Fredrika se tiše pohybovala po domě. Kuchyně byla jednou z nejkrásnějších, jaké kdy viděla. Výběrové francouzské dlaždičky a střízlivé skříňky s vysokým leskem. Perfektní pro někoho, kdo miluje vaření. Byl ale Benke člověk, který si stoupne k plotně a vykouzlí bœuf bourguignon? Podle Fredriky ne.

Na krájecím prkénku ležel bochník chleba a nůž se zubatým ostrím.

„Zemřel při jídle?“ zeptala se Fredrika jednoho z techniků, jehož zrovna plně zaměstnával rozbor Benkeho odpadků pod dřezem.

Technik zvedl hlavu.

„Na stolku vedle křesla leží prázdný talířek,“ řekl. „Myslíme si, že si z kuchyně přinesl namazaný chléb a jedl ho v křesle před krbem.“

Fredrika uvažovala, co by si Benke zvolil k večernímu občerstvení, kdyby tušil, že to bude jeho poslední jídlo. Namazaný chléb nejspíš ne.

Pokračovala do předsíně, mýjela místnost podobající se kanceláři. Na psacím stole neviděla jediný list papíru. Myšlenky, které ji napadaly v kuchyni, byly zpátky. Pracoval tady vůbec někdy? Fredrika vklouzla do pokoje, důkladně si prohlížela velmi dobře uspořádané police s knihami (tak dobře, že bylo těžké si představit, jak si z nich někdo nějakou knihu skutečně bere). Pracovnu opustila, vyšla do horního patra a objevila tam spoustu dalších pokojů se zřejmými funkcemi, u nichž si rovněž nedokázala představit, že by je Benke osobně využíval. Dvě ložnice – hádala, že pokoje pro

hosty – a další místnost ke sledování televize, zařízenou dvěma pohovkami Chesterfield. Fredrika se na jednu z tvrdých pohovek zkusmo posadila a pomyslela si, že žádný normální člověk by na nich nebyl schopný najít pohodlnou pozici. Nakonec vstoupila do prostorné ložnice, patrně Benkeho vlastní. Postel byla ustlaná. Na přehoze se povalovala kravata. Na nočním stolku ležely noviny se včerejším datem.

Fredrika otevřela šatní skříň a zadívala se na košile, kalhoty a obleky. Nevěděla, co tam hledá ani co si myslí, že by mohla najít.

Vrátila se dolů k Alexovi. Právě telefonoval se svou přítelkyní Dianou.

„Ještě nevím, kdy se dneska vrátím,“ řekl. „Zavolám ti později. Pusů.“

Pusů.

Nebylo to moc osobní? Nebo se z Fredriky stala citlivka? Nikdy příliš nestavěla na odiv své soukromí ani se příliš nemíchala do osobního života ostatních. Uvědomovala si ale, že po celé jaro byla i na své poměry nezvykle tichá. Neptala se, jak to Alexovi doma klapě, jestli je všechno v pořádku. Hlavně proto, aby nedostávala žádné osobní otázky.

Jak vám to jde se Spencerem?

No, vlastně docela špatně.

Fredrika zamrkala a vydala se prozkoumat Benkeho výzdobu stěn. Obrazy byly početné a rozměrné, zakoupené bezesporu proto, že byly drahé a působivé, ne proto, že by Benke oceňoval dané umělce. Z fotografií vyzařoval odstup. K čemu tohle pozlátko? Ve vlastním domově se hranice osobního a soukromého musejí strážiti jen zřídkakdy. Fredrika se přesunula ke krbové římsě. Stály tam tři zarámované fotografie osobnějšího rázu. Všechny tři zachycovaly děti, a pokud by Fredrika měla hádat, byly pořízené někdy v osmdesátých letech.

„Kolik měl dětí?“ zeptala se Alexe, který právě odložil mobil.

„Dvě.“

Fredrika zabloudila pohledem k servírovacímu stolku u stěny poblíž Benkeho křesla. Svraštila čelo. Úplně nahoře na stolku, vedle mísy s ovocem, ležela fotografie pořízená polaroidem. Fredrika ji dlouho zkoumala, zajímalo ji, proč asi leží na servírovacím stolku a koho představuje. Tři muži se z ní s vážným výrazem dívali do objektivu, jeden ne. Na fotografa hleděl Benke a dva další, které Fredrika neznala. Nešlo určit, v jaké souvislosti fotografie vznikla. Nikdo z mužů nebyl ve svátečním. Benke měl na sobě kalhoty chinos a modrou košili s vyhrnutými rukávy. Fredrice poskočilo srdce překvapením. Čtvrtý muž, ten, který jako by si přál být od fotoaparátu na míle daleko, se od fotografa částečně odvracel a polovinu jeho obličeje halily stíny. I tak si byla jistá.

Žnala ho.

Ukázala snímek Alexovi.

„Víš, kdo to je?“ zeptala se a ukázala na muže.

„Ne,“ odpověděl Alex. „Ta fotka už má něco za sebou, zdá se. Benke tu vypadá mnohem mladší.“

Fredrika fotografii obrátila a přišlo zklamání. Žádná jména, žádné datum.

Vrátila ji na servírovací stolek. Technici ji budou muset vzít na služebnu a okopírovat ji tam.

„Ta surovost,“ přerušil její myšlenkové pochody Alex.

„Cože?“ nechápala Fredrika.

„Jen jsem říkal, že něco na té vraždě působí surově,“ zopakoval Alex, pak ale téměř zahanbeně dodal: „Tím myslím surověji než... než obvykle.“

„Záleží, s čím to člověk srovnává,“ opáčila Fredrika.

„Samozřejmě,“ usklíbl se Alex. „Tak jsem to myslel. Ne že by to bylo to nejsurovější, co jsme kdy viděli. Ale je to... neobvyklé. Koukni, kudy ta kulka vnikla do těla. Tohle není vrah, co by chtěl riskovat chybu.“

Na povrch vypluly vzpomínky na jiná vyšetřování, která ji dováděla na pokraj šílenství.

Surovost, řekl Alex.

A samozřejmě měl pravdu.

Možná jsem otupělá, napadlo Fredriku. Protože nereaguju stejně jako on.

Znovu se podívala na fotografii na servírovacím stolku.

Pro Benkeho musela mít nějaký zvláštní význam. Anebo pro vraha.

Fredrika chtěla vědět jaký. Ale ze všeho nejvíc chtěla vědět, kdo je onen čtvrtý muž, který odmítal pohlédnout do objektivu.

Vážně byl jediný, kdo pojal podezření, že něco nehraje? Noahu Johanssonovi dělalo potíže se s tím vyrovnat. Nemusel se ani dívat do kalendáře – pokud by se ho někdo zeptal, dokázal by bez mrknutí oka říct, kolik týdnů a dní je Dan pryč. A Noah neměl sebemenší tušení, jak zařídit, aby se vrátil.

Uvědomit si to bylo příšerné, zejména proto, že podle Noahova názoru se čas začínal krátit. Pokud Dana brzy nenajde, mohlo by být příliš pozdě. Ta myšlenka byla zcela nová a způsobovala mu nezměrnou bolest: že ať se snaží a bojuje sebevíc, čas jen dál ubíhá, až vyprší docela. Noah měl pocit, že se z toho zblázní. Najednou byl tak osamělý. Policie už o něm nechtěla ani slyšet a přátelé jeho trápení nechápali. Neuvěřitelné, jakou propast v kruhu známých dokáže vytvořit neklid. To Noaha ze všeho, co se za poslední týdny událo, šokovalo asi nejvíc.

Roine, jeho nejstarší kamarád a jeden z mála, kteří mu ještě zbývali, mu při setkání minulý týden v baru řekl:

„Já se to snažím pochopit. Ale... děsí mě to. Všechno tohle, co popisuješ. Že se odmítáš smířit s tím, že se tvůj bratr odstěhoval do Austrálie. Tak už se s tím vyrovněj. Pak budeš zase v pohodě.“

Austrálie.

Pořád ta zatracená Austrálie.

Noah si musel vybrat. Buď ztratí i Roineho, nebo jeho drsná slova pro jednu přejde. Nakonec se rozhodl ponechat si

kamaráda. Nechtěl přijít i o Roineho, protože větší osamělost by už nezvládl. Přesto k tomu asi došlo, protože Roine se mu od té doby neozval.

Na začátku si Noah myslel, že je s bratrem všechno v pořádku. Dan a jeho rodina mluvili o stěhování do Austrálie řadu let. O běžné stěhování vlastně nešlo, spíš o rodinné dobrodružství, spočívající v tom, že budou pět nebo deset měsíců žít někde v zahraničí. Nejprve mluvili o Thajsku (až moc slunce a koupání), potom o Londýně (až moc draho). Volba padla na Austrálii. Na začátku nového roku všechno nabylo konkrétnějších obrysů. Dan i jeho žena se ucházeli o zajímavá zaměstnání a posléze je i získali. Pracovní pohovory proběhly po internetu. Přihlášky do škol pro děti byly odeslány. Postupně všechno připravili.

„Vyrazíme čtrnáct dní před koncem školy,“ řekl Dan. „Na konci května musím být na několika schůzích a nevidím důvod, proč bychom neměli jet všichni najednou. Pak nás čeká pár volných týdnů, než to v práci a ve škole začne naostro.“

Noah bez obalu přiznal, že se mu plán s Austrálií nelíbí. Považoval ho za neseriózní a bohužel se o tom nejednou zmínil i nahlas. Nakonec se bratři rozkmotřili, a když Noah dostal nabídku podnikové konference, která probíhala na Mallorce přesně ten týden, kdy se měl Dan stěhovat, zařídil si na ní účast. Navíc si pobyt prodloužil o dny před konferencí a po ní, a tak si brzy vyplýval celoroční dovolenou. Když se vrátil domů, všechno mu připadalo prázdné. Dan byl pryč, jeho dům opuštěný. Noaha v poštovní schránce čekala obálka s pozdravem od bratra a klíčem.

„Postaráš se mi o dům, jak jsme se domluvili? Dík.“

Noaha to vytočilo. Na ničem takovém, jako že se postará o Danův dům, se nedomlouvali. Takže to asi bude muset udělat někdo jiný. Kromě toho Noah klíč už měl. Uběhl týden, posléze dva. Noah od svého bratra neměl žádné zprávy. Ticho bylo záhy doslova nepřijemné. Takhle to dál nešlo. A tak vzal Noah jeden z klíčů a zajel k bratrovi domů. Chtěl vidět,

co je tam potřeba udělat, než pošle Danovi e-mail, aby zjistil, jak se jim vede.

Právě tehdy ho poprvé přepadl pocit, že něco není v pořádku. Dům nebyl ve stavu, jaký byste očekávali, pokud by se do něj jeho majitel neměl v úmyslu po celý rok vrátit. V sušičce zůstalo prádlo. V myčce nádobí. A pak ty šatní skříně. Plné oblečení. Chystali se koupit si v Austrálii všechno nové, nebo jak si to představovali?

Ještě z domu poslal Noah svému bratrovi z telefonu e-mail. Odpověď přišla až o dva dny později. Dan byl úsečný, použil jen několik málo slov. Ať Noah přestane zbytečně slídit, ať je přestane kritizovat. Stěhovat se snad můžou kurva po svém. *Kurva po svém*. Ta slova rozhodla. Dan nikdy předtím před Noahem nenadával. Nadávky spolu s klíčem v poštovní schránce představovaly zřetelné signály, že je něco špatně. Moc špatně. A tak Noah zavolał na policii.

Ale tam ho nikdo nebral vážně. Ani když se rozplakal a vyprávěl o bratrově kole, protože to odpoledne, kdy Noahovi došlo, že něco nesedí, stálo ve vjezdu. Danovo kolo, které vypadalo jako jakékoli jiné staré kolo, ale které Noahův bratr zdědil po jejich dědečkovi a nikdy by ho nenechal nezamčené. Po velmi krátkém vyšetřování došla policie k závěru, že si Noah jen vymýšlí. Tvrdili mu, že Dana kontaktovali a ten jim dosvědčil, že se přestěhoval z vlastní vůle. Tím pro ně byla záležitost vyřešena.

Ne ovšem pro Noaha.

Oslovil Švédské velvyslanectví v Canbeře. Odpověděli mu, že prověří, jestli Dan a jeho rodina do Austrálie dorazili podle plánu, ale nechtěli mu toho slibovat moc. Nevěděli jistě, zda mu budou schopní pomoci, ale prý se v nejbližších týdnech ozvou. Byl čas dovolených a ambasáda postrádala personál. Noah celý vystresovaný pátral dál, ale nepřinášelo to žádné ovoce. Letecké společnosti se odkazovaly na ochranu osobních údajů a žádná z nich nedokázala potvrdit, že Dan letěl jejich letadlem. Noah se tehdy obrátil na policii, ale ta

pomoc odmítla. Copak Noah nechápe, že získat seznamy cestujících je obtížné? Pokud se k policii nedostanou přesvědčivější důkazy toho, že je něco v nepořádku, nehne pro něj ani prstem.

Noah ztěžka polkl. Za chvíli měl dorazit další zákazník a on musel působit vyrovnaně. Jeho klient byl muž s velmi specifickými požadavky. Noah ve skutečnosti zvažoval, jestli schůzku s ním nezruší, ale nestihl to. Což je pravděpodobně definice toho, že máte příliš mnoho práce – když si ani nestihnete pročistit kalendář.

Zákazník vstoupil do dveří a ozval se zvonek.

S předstíraným klidem šel Noah muže přivítat.

„Dobrý den,“ pozdravil s úsměvem, o němž mnozí tvrdili, že do velké míry vysvětluje jeho úspěch.

Přiměřený a decentní úsměv. Především však úsměv, který si nikdo nemohl vykládat jinak než jako empatický. Ani pozůstalí, ani, což byl případ nově příchozího, zákazníci, kteří věděli, že brzy zemřou.

„Moje žena od poslední změnila názor,“ rozpovídal se muž. „Víc by se jí líbilo, kdyby mě pohřbili v bílé rakvi. Tahle černá jí přijde moc nóbl.“

Zasmál se, po opáleném obličejí se mu rozlil široký bílý úsměv. Nikdo, kdo ho neznal, by nehádal, že mu do vlastní smrti zbývají méně než dva měsíce.

Noah si to poznamenal a usmál se.

„Dnes s vámi nepřišla?“ zeptal se.

A hned toho zalitoval. Ne, dnes s ním nepřišla.

Muže ovšem pohřebníkův bezduchý komentář nijak nevyvedl z míry. Naopak, zvedl mu náladu.

„Pracuje,“ řekl.

Noah přikývl.

„Ještě jedna drobnost,“ napadlo ho. „Říkáte, že jste se rozhodli pro pohřeb v bílé rakvi namísto černé.“

„Ano.“

„Nerozmysleli jste se také ohledně kremace, že byste chtěl raději uložit do hrobu?“

Muž sebou trhl a hned nato sípavě zalapal po dechu, až to Noaha znepokojilo.

„Co to sakra...? Ne, proboha!“

Noah ho uklidňoval.

„Myslel jsem si to, ale zeptat jsem se musel.“

Muž se zašklebil.

„Neříkejte, že ještě existují lidé, co to tak chtějí?“ podivil se. „Být pohřbení vcelku do země?“

„Ale ano,“ odpověděl Noah. „Mnozí se ze všech sil brání myšlence, že je pohltní oheň, odpusťte mi ten výraz.“

Muž zavrtěl hlavou.

„Takže se radši nechají sežrat červy a budou nesnesitelně páchnout?“ řekl. „To nechápu!“

V tom s ním Noah souhlasil, ovšem preference tohoto druhu se svými zákazníky sdílet nechtěl.

„A co datum,“ změnil téma. „To pořád platí?“

Mužovy oči se okamžitě proměnily, jako když zhasnete lampu. Vyprchal z nich veškerý život a nahradily jej dvě propastně hluboké studánky, plné smutku, že Noah div nenatáhl ruku přes stůl a nedotkl se ho.

„Ano,“ potvrdil muž. „Prvního září bude všemu konec. A o týden později proběhne poslední rozloučení, přesně podle plánu.“

Noahovi vyschlo v krku. Za peníze se dá koupit hodně, dokonce i duševní klid. Naštěstí. Muž naproti Noahovi dostane smrt, jakou si přeje. Důstojnou smrt. Je na tom snad něco špatného? Vždyť přesně takové věci dodávají naději.

Co to s lidmi udělá? pomyslel si Noah. Co s námi udělá, když ztratíme veškerou naději?

Úzkostlivě zkoumal sám sebe.

Od Danova odjezdu brzy uplyne osm týdnů. Jak dlouho ještě Noah vydrží snášet své obavy, než ho dočista zadusí? Kolik času ještě uplyne, než ztratí naději na záchranu svého bratra?

Na dopisu nebyla známka, do poštovní schránky u vchodu jí ho dal někdo, komu stálo za námahu doručit ho osobně. Osobně, ale anonymně.

Lovisa Wankelová nakrčila čelo a pečlivě zkoumala bílou obálku, kterou zatím neotevřela. Žádný adresát, žádný odesílatel.

Žajímavé.

Starodávný výtah se skřípáním stoupal do horních pater domu. Lovisa mohla jít po schodech – měla jít po schodech –, ale nenašla na to sílu. Po více než hodinovém tréninku na běžícím pásu byla naprosto vyřízená. Teď se chtěla jen dostat domů, sundat ze sebe propocené oblečení a osprchovat se.

A otevřít ten dopis.

Sotva za sebou zabouchla dveře, pustila tašku na zem a začala trhat obálku. Byla tak tenká, tak lehounká. Na vteřinu jí proletělo hlavou, že by obálka mohla být prázdná. Nebo určená někomu jinému než jí. Ten, kdo dopis přinesl, ho možná vhodil do špatné schránky, takové věci se stávají.

Takové věci se stávají.

Ale ne jí.

Protože jakmile se do otevřené obálky podívala a zjistila, co v ní je, všechny tyhle myšlenky se rázem rozplynuly. *Ten dopis byl pro ni, pro nikoho jiného.* Výstřižek z novin. Článek psaný španělsky, vytištěný na zažloutlém novinovém papíru.

Opatrně ho vyndala. Obálka jí vypadla z ruky, zůstala ležet na rohožce. A pak Lovisa uslyšela kroky na schodech v chodbě.

Zareagovala v divoké panice, k smrti vyděšená tím, kdo se pohyboval za jejími vstupními dveřmi. Spěchala, aby zamkla, zacouvala do kuchyně, pryč od kroků.

Mobil. Musí se dostat k mobilu. Ležel ve vnější kapse tašky s věcmi na trénink. Záhy se ocitla zpátky v předsíni, z tašky vyhrabala telefon a nastražila uši, jestli neuslyší nějaké další zvuky. Venku vládlo naprosto ticho.

Srdce jí bušilo jako zvon a v ústech měla úplně sucho. Byla opět v kuchyni. Neslyšela, že by se někde otevíraly nebo zavíraly dveře. Osoba pohybující se po schodišti tam tím pádem pořád ještě je. U ní? O patro níž?

Článek si držela před očima a ruce se jí třásly. Ta fotografie říkala všechno. Všechno. Obsahovala děsivé informace, probudila v ní ty nejhorší pocity viny. Text nepotřebovala.

Nechtěla tehdy nikomu ublížit, neuvědomila si, že když zachráni samu sebe, obětuje tím někoho jiného. To si opakovala stále dokola. Neměla přece šanci dohlédnout, jaké příšerné následky její rozhodnutí přinese. To, že byla její strategie sobecká, si každopádně připouštěla. Ale že by zabíjela? Ne, to tehdy nebyla schopná chápat.

Chtěla jsem jen domů.

Když proklouzla zpátky do předsíně, celá se třásla. Netušila, jak dlouhou dobu strávila v kuchyni. Věděla jen to, že ve svém propoceném oblečení mrzne, že by se měla osprchovat. Ale ne dřív, než se podívá kukátkem ven a ujistí se, že tam nikdo nestojí a nečeká na ni.

Obezřetně se předklonila, chtěla a zároveň nechtěla vidět to, co bylo za jejími dveřmi k vidění. Nejdřív nerozpoznávala nic. Stropní osvětlení automaticky zhaslo a nikdo ho znovu nerozsvítil. Žádné přímé denní světlo na schodiště bez oken nedopadalo. Pak si ale její oko na tmou zvyklo. A tehdy ho uviděla. Stín mezi stíny. Stál před výtahem, nehýbal se a zíral přímo na její dveře.

Přímo na ni.

Lovisa vběhla do koupelny a zamkla se tam. Svezla se na chladnou cihlovou dlažbu, kolena si přitáhla k hrudníku a objala si nohy.

Jak mohla být tak hloupá.

A myslet si, že to skončilo.

Připadala si naivní.

A nesmírně vyděšená.

Hned po čtvrté hodině se sešli v zasedací místnosti zvané Lví koule, aby si shrnuli, k čemu zatím došli. Všechno bylo jako obvykle, a přitom jako obvykle nebylo nic. Zdálo se, že zvláštní vyšetřovací tým pod vedením Alexe Rechta reorganizaci policie jako jediný přežil. Alex byl za to vděčný, ale problém, který se s týmem táhl už od počátků, přetrvával. V případě potřeby bylo i nadále obtížné sehnat posily. A také bylo nadále obtížné jeho pracovní tým v rámci policie přesně zařadit, přestože formální odpověď na tuhle otázku pochopitelně existovala. Spadal pod oddělení Margaretě Berlinové na stockholmské policii se sídlem ve velké policejní budově na Kungsholmenu, někdy nazývané prostě jen Dům. Tým našťástí široce spolupracoval s ostatními odděleními. Alexe by zničilo, kdyby měl pod Berlinovou sloužit na nějaké konvenčnější pozici.

Ačkoli zrovna teď se jeho šéfová osvědčila. Pro účely vyšetřování vraždy Malcolma Benkeho získali relativně dobré posily. Nových spolupracovníků bylo vlastně tolik, že židle v zasedací místnosti nestačily. Alex zjistil, že Fredrika Bergmanová na svou dovolenou patrně zapomněla. Bude jí muset poděkovat. Projevy uznání a vděku nepatřily mezi jeho silné stránky, to mu Diana opakovala až moc často.

„Tak jo,“ ozval se Alex poněkud hlasitě, aby skupinu shromážděnou v zasedací místnosti utišil. „Začneme.“

Nové tělo, nová vražda. Nesměla se z toho stát rutina, ale zároveň se nemohli tvářit, jako by se na všech předchozích případech nic nenaučili. Alex nejednou přemýšlel, jak asi temná přítomnost smrti působí na někoho, jako je Fredrika. Na ženu, která nikdy neměla v úmyslu pracovat u policie, na ženu, která snila o něčem úplně jiném. Věděl, že kvůli událostem oné příšerné zimy, kdy byli na ostrůvku poblíž zámku Drottningholm zastřeleni dva židovští chlápci, utrpěla těžkou újmu. V posledních několika letech vládl ovšem celkem klid. Od smrti těch dětí bylo dramatických událostí až podezřele málo. Totéž platilo i o Alexově soukromém životě. V uplynulém roce prožil chvíle téměř harmonické, pro něj nanejvýš nezvyklé. Hlídal vnoučata, četl knížky, rybařil a po práci chodil s kolegy na pivo. Život mu připadal dokonalý, dokud mu před několika měsíci nezačala šéfovat Berlinová.

Že by se karta obracela? uvažoval Alex. Takže mi teď všechna ta harmonie proklouzne mezi prsty?

Když se po návštěvě v Nackce vrátil na služebnu, tělo mu zaplavil nevysvětlitelně nepříjemný pocit. Pocit, který byl nevysvětlitelný ne kvůli tomu, co Alex viděl – bože, toho dne, kdy při pohledu na zavražděného člověka nijak nezareaguje, bude muset odejít do důchodu –, ale spíš kvůli tomu, co *neviděl*.

Pokusil se toho pocitu zbavit tak, že se soustředil na schůzku.
Těn prstýnek.

Kéž by nebylo toho zatraceného prstýnku.

„Malcolm Benke,“ začal Alex. „Pokročili jsme nějak ve vyšetřování jeho soukromí? Podle evidence obyvatel žil sám, ale to nám moc neřekne.“

Slova se chopil onen mladší kolega z místa činu. Alex už si konečně zapamatoval, jak se jmenuje. Ivan. Pozoruhodné jméno u tak mladého člověka.

„Benke zasedal ve dvou výborech a v jedné větší zájmové organizaci,“ řekl Ivan. „Zatím jsem se moc daleko nedostal, ale během odpoledne jsem stihl obvolat pár lidí. V Benkeho

kruzích je podle všeho známo, že měl před několika lety poměr s Gudrun Mannerovou a po rozchodu zůstal sám.“

„S Mannerovou? Tou módní návrhářkou?“ zeptala se Fredrika a z jejího hlasu bylo cítit překvapení.

„Ano,“ přisvědčil Ivan.

„No vida,“ hlesla Fredrika.

Nebýt Diany, Alex by neměl ani potuchy, co je Gudrun Mannerová zač, za současné situace ovšem žádné bližší vysvětlení nepotřeboval. Bylo jí určitě přes šedesát a vlastnila butik na Östermalmu. Nejvíc ji proslavilo, že pracovala pouze se třemi barvami látek: černou, bílou a šedou. Alex se pokoušel diskrétně přesvědčit Dianu, aby tam nenakupovala. Stačilo mu jen projít kolem výlohy a už měl depresi.

„Zjistil jsi něco dalšího?“

Od nalezení mrtvoly neuplynulo mnoho hodin. Obrázek Malcolma Benkeho, který dosud získali, tvořily v podstatě informace z nejrůznějších registrů; pořad zbývala spousta práce.

„Ne,“ přiznal Ivan. „Ale dál zkoumám jeho sociální síť. Odnesli jsme si počítač i mobil. Teď je analyzují technici. Nestihl jsem jít moc do hloubky, ale zatím se neobjevily žádné údaje o tom, že by Benkemu někdo vyhrožoval nebo že by byl zapletený do nějakého sporu, který by mohl vysvětlit tu vraždu.“

„Dobře,“ řekl Alex. „Dobře.“

Ačkoli netušil, co je tak dobrého na tom, že jim chybějí stopy, po nichž by se mohli vydat.

Obrátil se na Fredriku.

„Stihla jsi už proklepnout jeho rodinu?“

Fredrika nejdřív neodpověděla, tvářila se zamyšleně. Alex nad tím na několik vteřin uvažoval, pak Fredrika vzhlédla a zjistila, že na ni někdo promluvil.

Ty vůbec nejsi ve své kůži, pomyslel si Alex. Už pěkně dlouho ne.

„Jo, jasně,“ odpověděla a posbírala papíry na stole před sebou.

Z tváře si odhrnula pramínek vlasů uvolněný z copu, který jí splýval po zádech. Ten cop se stal jejím poznávacím znamením, bez něj si ji člověk nedokázal představit. Alex si velmi dobře pamatoval, co mu prolétlo hlavou poprvé, když se potkali. Že Fredrika vypadá jako někdo, kdo přečetl příliš mnoho knih a potkal příliš málo skutečných lidí. Že k policii nepatří. Od té doby ušli pořádný kus cesty. Mezitím se Fredrice ve vlasech objevily stříbrné pramínky.

Ta myšlenka mu vykouzila úsměv na tváři a Fredrika nakrčila čelo.

„Co?“

„To nic,“ řekl Alex. „Nic.“

Usmívám se, protože ti prošedivěly vlasy, a stydím se, protože si myslím, že ti to zatraceně sluší.

„Benke měl dvě děti,“ rozpovídala se Fredrika. „Syn Bernhard žije už deset let ve Vídni. Odstěhoval se téhož roku, kdy zemřela jeho sestra Beata a rodiče se rozvedli. Benkeho bývalá žena, Karin, bydlí tady ve Stockholmu. Uzavřeli předmanželskou smlouvu, která stanovovala podmínky majetkového vypořádání. Téměř všechny peníze patřily Benkemu, dům, v němž bydleli, zrovna tak.“

„Takže z manželství vyšla s prázdnýma rukama?“ vyvodil jeden kolega, který až doteď nepromluvil.

„Ano,“ potvrdila jeho domněnku Fredrika. „Ale nedá se říct, že by byla chudá. Před manželstvím i po něm měla vlastních peněz dost.“

„Vlastních, nebo zděděných?“ zajímalo Alexe, jenž byl toho názoru, že mezi těmi dvěma kategoriemi existuje jistý rozdíl.

„Hádám, že zděděných,“ řekla Fredrika. „Když se dívám na přehledy jejích příjmů, nevidím nic, co by vysvětlovalo, jak může mít letní chatu v šérách a velký byt na Östermalmu.“

Alex se opřel. Ten prstýnek na malíčku Malcolma Benkeho. Nenechával ho v klidu.

„Víme, jak se jmenoval manžel Benkeho dcery Beaty? Jestli tedy vůbec byla vdaná.“

„Richard,“ řekla Fredrika. „Jak stojí na tom prstenu.“

V místnosti zavládlo ticho.

„Má ještě někdo kromě mě pocit, že Benke normálně snubní prsten své dcery nenosil?“

Několik lidí přikývlo.

„Musíme si promluvit s jeho exmanželkou,“ navrhla Fredrika.

„O Benkem i o jejich zesnulé dceři.“

Alex cítil tíhu nepříjemných vzpomínek. Těch nejnepříjemnějších z nepříjemných – vzpomínek souvisejících s rodiči, kteří přišli o jedno nebo více svých dětí. Všichni se s tím podle všeho naučili žít, ale nikdo z nich se toho nedokázal úplně zbavit. Alexovi připadalo, jako by v něm v den, kdy jeho manželka prohrála boj s rakovinou, něco umřelo. Nejdřív tam byla, pak už ne. Říkal, že nic horšího se nemohlo stát, a myslel to naprosto vážně. Měl za to, doopravdy, že ji miloval víc než jejich děti. Až do dne, kdy byl jeho syn zatažen do únosu letadla, který málem skončil tragicky.

Nikdy bych se z toho nevzpamatoval, napadlo Alexe. Tohle by bylo to nejhorší z nejhoršího.

Nahlas ovšem řekl:

„Co víme o smrti jeho dcery?“

„Dost málo,“ připustila Fredrika. „S manželem žila ve Velké Británii. Řadu let, než zemřela.“

Alex se rozhlédl po místnosti.

„Má ještě někdo něco? Technické oddělení, jak daleko jste došli? Něco ohledně vražedné zbraně?“

Slova se ujala nějaká žena.

„Nic víc než to, že ji stále ještě nemáme. Podle našich prvních odhadů vrah vypálil z pistole Colt ráže 45. Zároveň jsme dospěli k závěru, že nedošlo k poškození vstupních dveří ani žádného z oken. A jak jste vy, kdo jste na místo činu dorazili, viděli sami, v domě se nenašly žádné stopy zápasu.“

„Takže svého vraha znal,“ vyvodila z toho Fredrika. „Minimálně natolik dobře, aby ho vpustil k sobě domů.“

„Nebo ho ten vrah překvapil,“ dodala technička. „Není nijak nemožné otevřít zámek vstupních dveří a proklouznout do domu; v tom případě ale člověk musí vědět, co dělá.“

„Chcete říct, že už se přes nějaké zamčené dveře vloupával dřív?“ ujasňoval si to Alex.

„Přesně tak,“ přisvědčila technička.

„Víme vůbec, jestli ty dveře byly zamčené?“ napadlo Ivana. „Klidně mohlo být odemčeno, když vrah přišel.“

„Uklízečka, která Benkeho našla, tvrdí, že když ráno přijela, dveře byly zabouchnuté. Zámek je klasický patentní – k jeho zamčení není potřeba klíč.“

Alex se natáhl pro počítač.

„Jak jsme pokročili s obcházením sousedů?“

„To probíhá právě teď,“ řekl Ivan. „Ale zatím není o čem informovat.“

Takže chybí i svědkové. To není dobré.

Alex zapnul počítač a otevřel si poznámky, které si udělal při rozhovoru s Renatou Rashidovou. Zavolala mu těsně před schůzí.

„Renata odhaduje, že když Benkeho v devět ráno našli, byl po smrti zhruba deset až dvanáct hodin. Takže zemřel mezi devátou a jedenáctou předchozího večera. Z toho ovšem nezjistíme, kdy se vrah objevil ani jak dlouhou dobu spolu v domě strávili, než Benke zemřel.“

Alex vzhlédl od počítače.

„Jistě víme jenom to, že bezprostřední příčinou smrti byla zranění způsobená střelnou ranou do hrudníku. To nestačí. Chci vědět víc o jeho kontaktech a vyloučit, že by o nějaké hrozbě věděl. A taky chci vědět, co se zjistí od sousedů, až je všechny obejdeme.“

Prstýnek. Ten zatracený prstýnek.

„Krom toho chci co možná nejrychleji vyslechnout Benkeho bývalou ženu,“ dodal a zaklapl počítač.

Podíval se na Fredriku.

„My dva vyrazíme hned,“ rozhodl. „A s ostatními se sejde-
me zase zítra.“

Židle zašouply o podlahu, jak se všichni zvedli a opouště-
li Lví kouli. Fredrika šla před Alexem. Měla svěšenou hlavu,
byla zcela ponořená do myšlenek.

„Je všechno v pořádku?“ vyzvídal Alex.

Fredrika mu věnovala nejkratší úsměv v historii jejich zná-
mosti.

„Samozřejmě,“ odvětila.

Ihned zalitoval, že jí tu otázku položil. Lhala, a to ho dost
znepokojilo. Nejenže na tom nebyla dobře, navíc mu nechtěla
prozradit, co se děje.

Odkašlal si, pokusil se vyjádřit jiný pocit, s nímž se po-
týkal.

„Nemůžu tomu případu přijít na kloub,“ řekl.

Fredriku to dočista zmátlo.

„Proč bys měl, takhle zkraje vyšetřování?“ zajímalo ji.

Alex se poškrábal ve vlasech.

„Tak jsem to nemyslel,“ opravil se. „Spíš mi připadá, že ta
vražda má v sobě určitou symboliku, která mi nedá spát.“

V tom okamžiku kolem nich prošel Torbjörn Ross. V ruce
šálek kávy, na nohou gumové holínky.

„Všechno v pořádku?“ otázal se.

„Jasně,“ odpověděl Alex a přál si, aby jeho kolega zmizel.

Což se stalo. Ross zapadl do kuchyňky.

Torbjörn Ross býval kdysi dávno jeho kamarád. Teď si ho
Alex držel od těla. Uplynulé roky proměnily Rosse v nevyz-
pytatelného člověka se špatným úsudkem. Alex si uvědomo-
val, že oba spadají pod stejné oddělení, ale takových lidí byla
spousta. Ross s nikým moc nemluvil, takže Alex nevěděl, čím
se zabývá, a ani to vědět nechtěl.

Když se Ross ztratil, Fredrika zavrtěla hlavou.

„Ten prstýnek,“ řekla.

„Přesně,“ přítakal Alex. „Benke v tom křesle působil tak
klidně. V absurdním protikladu k tomu, čím si prošel.“